

JEZUS OBUDI LAZARJA.
RELIEF NA NAGROBNEM SPOMENIKU GROFA KOTULINSKEGA.

PROF. BRANDSTÄTTER.

FR. TERSEGLAV :

LAZARJEV SEN.

Maestro, perchè mi hai
svegliato?
Era così dolce il mio
sonno,
Oh! così dolce e oblioso.
Arturo Graf.
(„Resurr. di Lazzaro.“)

Nad Betanijo je kraljevala južna noč. Dan se ji je bil umaknil in je premišljeval o velikih dogodkih, ki so se ravnokar izvršili na tej sveti zemlji v hiši Martini in Lazarjevi. Pribežal je k Zori, ki je čakala, skrita za gorami judejskimi, in ji pripovedoval, kakó je rabbi Jezus zbudil k življenju Lazarja in kako se je solzil ob

njegovem grobu. Dan je modroval, tiha Noč pa je prisluškovala.

„Vedi“, je dejal Zori, „pozni rodovi se bodo spominjali tega dne; blagrovali bodo Lazarja in poveličevali ime Gospodovo. Glej storil je največje čudo, povrnil je življenje človeku, ki je tako zvezan z zemljo, z nebesi, z nočjo in z nama! Kaj je človek brez nas? Samega sebe tako slabo pozna, ves je naš, ki smo ga opojili s svojo lepoto in ga priklenili na vse, kar ga obdaja. Samega sebe ne zna tolažiti in sam se ne ume milovati: poljubljati ga morajo materina usta, dragovati roke nevestine, in nebo mora sipati nanj svoje razkošje — sebi prepuščen